

[Stinus.]

kedes at få afsluttet til trods for talrige resolutioner vedtaget af et flertal af FN's medlemslande, blot ikke omfattende de store lande, som kunne gennemtvinge en løsning. Og jeg tænker her på en løsning, som tilgodeser både Israels og palæstinenserne rettigheder. Det er FN's resolutioner, USA nu har taget skridt til at føre ud i livet i — det må man i hvert fald regne med — forståelse med den anden supermagt.

EF-landene har ikke spillet nogen rolle i denne sammenhæng, hvilket i øjeblikket giver anledning til fortrydelse. Men det må vel erkendes, at det først og fremmest er USA og Sovjetunionen, som er i stand til at påvirke henholdsvis Israel og de arabiske lande til at acceptere en løsning, som kan fjerne årsagen til nye krige, hvilket ingenlunde udelukker en fremtidig rolle i området for EF-landene.

Vi kan være utilfredse med de høje oliepriser, fordi de rammer os, hvor det gør ondt. Men vi kan ikke fortænke de olieproducerende lande i, at de forlanger den bedst mulige pris for den olie, som de har ejendomsretten til. Vi har altid tidligere taget til orde for, at den bedste u-landshjælp var at give udviklingslandene gode priser for deres produkter. Det kommer vi nu til, for så vidt angår olien. Men der er 80 af de fattige lande, som ikke selv producerer olie, og de høje priser rammer også dem, meget hårdere end de rammer os. Og så lyder der fra dansk side toner om, at det kan blive nødvendigt at reducere bistanden til den fattige del af verden. Det radikale venstre kan ikke tilslutte sig dette synspunkt. Til de ikke-olieproducerende udviklingslande vil der i endnu højere grad end tidligere være brug for bistand.

I det netop udsendte notat om Danmarks statslige bistand til udviklingslandene 1974-79 omtales spørgsmålet om, i hvilket omfang det vil være rimeligt, at de olieproducerende lande lader en del af deres valuta-indtægter kanalisere ud til de olieimporterende udviklingslande. Jeg vil i den forbindelse spørge udenrigsministeren, om han mener, at disse lande på grund af deres pludselige rigdom har større pligt til at være solidariske med verdens fattige, end vi i den rige, industrialiserede del af verden er og har været det gennem årene.

Det radikale venstre konstaterer, at den

målsætning på 0,66 pct. af bruttonationalproduktet, som den socialdemokratiske regering regnede med at nå i 1977-78, af den nuværende regering foreløbig er udskudt til 1978-79. Vi minder om, at FN's målsætning er 0,7 pct. af bruttonationalproduktet inden midten af 1970'erne. Danmark har — ganske vist uden tidsfrist — tilsluttet sig denne målsætning. Sverige regner med at nå helt op på 1 pct. af bruttonationalproduktet i 1975, medens Norge regner med at nå dette mål i 1978.

Lad mig til slut bemærke, at jeg tager det for givet, når den udenrigspolitiske debat finder sted på et tidspunkt, da den årlige rapport fra FN's generalforsamling endnu ikke foreligger, og når udenrigsministeren i sit indlæg kun periferet har omtalt FN, at det betyder, at vi på et senere tidspunkt kan få en debat om denne beretning og om Danmarks FN-politik i det hele taget.

Ninn-Hansen (KF):

I en kaotisk parlamentarisk situation er det mere nødvendigt end nogen sinde at fastholde kontinuiteten i udenrigspolitikken, at fastholde den kurs, der er tilrettelagt igennem mange års samarbejde. De manglende resultater i den indre politik kan forhåbentlig på et senere tidspunkt opnås, men hvis man fjerner de støttepiller, der eksisterer i vor udenrigspolitik, så kan resultatet blive katastrofalt. Det kan være umuligt at genoprette det, der er gået tabt. Derfor lagde mit parti vægt på allerede under regeringsforhandlingerne at få undersøgt spørgsmålet, om der kunne samles et betydeligt flertal omkring disse støttepiller i vor politik. Resultatet var glædeligt. Undersøgelserne af partiernes stillingtagen til EF og til NATO viste, at 6 partier repræsenterende 120 medlemmer ønskede at stå sammen om denne politik og virke for den. Og efter debatten her i dag er der i hvert fald udsigt til, at de 120 ikke er et absolut tal, men at flere vil slutte sig til.

Jeg har på samme måde opfattelsen af, at udenrigsministeren igennem sin tale ønsker at samle et bredt flertal for at fastholde vor udenrigspolitik og altså ikke lader sig distrahere af den kaotiske stemning, der kan herske på andre områder. Det synes jeg er rigtigt af udenrigsministeren.

Jeg mener at kunne konstatere det